

РЕШЕНИЕ

№ 2093

гр. София, 20.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 05.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Христозова, като разгледа дело номер **8682** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е чл. 125 от Закона за държава за държавния служител.

С постъпила на 05.10.2011 г. в АССГ искова молба И. С. Ж. е предявила срещу Министерството на икономиката, енергетиката и туризма искове за присъждане на: 1. обезщетение за оставане без работа поради незаконосъобразно прекратяване на служебно правоотношение в размер на 14 218,40 лв за периода 01.03.2010 г. – 01.01.2011 г. и 120 лв лихва за забава върху цитираната сума за периода 03.08.2011 г. до предявяване на иска, заедно със законната лихва върху главницата от цитираната дата до окончателното ѝ изплащане; 2. сумата 250 лв разлика между дължимото и изплатеното обезщетение за неизползван отпуск заедно със законната лихва върху нея от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане и 3. сумата 851,72 лв възнаграждение за периода 16.06.2011 г. – датата на подаване на заявлението за възстановяване на работа до 27.06.2011 г. – датата на прекратяване на служебното правоотношение, заедно с лихва за забава в размер на 90 лв за времето от 27.06.2011 г. до предявяване на иска, заедно със законната лихва върху главницата от цитираната дата до окончателното ѝ изплащане.

Подателят на исковата молба излага, че с влязло в сила на 09.06.2011 г. решение по адм. дело № 4075/ 2010 г. на ВАС, V отделение е отменена заповед № ЧР П 19/ 25.02.2010 г. на министъра на икономиката, енергетиката и туризма, с която е прекратено служебното правоотношение между Ж. и министерството. На 16.06.2011 г. ищцата подаде заявление за възстановяване на служебното правоотношение. Със заповеди от 27.06.2011 г. министърът на икономиката, енергетиката и туризма я

допуснал на заеманата длъжност директор на дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност”, считано от 27.06.2011г.; разпоредил да ѝ бъде изплатено обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл за времето от 01.03.2010 г. до 31.12.2010 г., изчислено на база месечна брутна заплата в размер на 1194,16 лв. На 28.07.2011 г. на Ж. е изплатено обезщетение в размер на 12 113 лв. На 03.08.2011 г. ищцата се обърнала към ответника с искане да ѝ бъде изплатено обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл в действителния му размер, но изпълнение не последвало.

Ответникът, министерство на икономиката, енергетиката и туризма, чрез представител по пълномощие, оспорва иска в писмен отговор, в който поддържа, че възнаграждението по чл. 6, ал. 1 от ПМС № 67/ 14.04.2010 г. за заплатите в бюджетните организации и дейности /в размер на основната месечна заплата на служителя/, се дължи на държавни служители за изпълнение на функции по управление на финансовата помощ от Европейския съюз съгласно списъци, утвърдени от министъра по управление на средствата от ЕС и министъра на финансите, в които се посочва процентът на заетост на служителя в изпълнението на функции по управление на средствата от ЕС. Източникът на финансиране на допълнителните възнаграждения на служителите от дирекция „Европейски фондове и конкурентоспособност” на МИЕТ е по Приоритетна ос 5 „Техническа помощ” на Оперативна програма „Развитие на конкурентоспособността на българската икономика 2007 – 2013”, а не по бюджет на министерството. Настоява, че съгласно чл. 6, ал. 3 от ПМС № 67/ 2010 г. начисляването и изплащането на това допълнително възнаграждение се извършва на база действително отработени дни. По тези съображения моли исковете за заплащане на разлика между дължимо и платено обезщетение и обезщетение за 27 дни отпуск да бъдат отхвърлени. Претенцията за заплащане на възнаграждение за времето от датата на заявлението за възстановяване на служебното правоотношение до 27.06.2011г. счита за неоснователна.

Представителят на прокуратурата предлага исковете да бъдат уважени.

От фактическа страна се установява:

Със заповед № ЧР П 19/ 26.02.2010 г. на министъра на икономиката, енергетиката и туризма е прекратено служебното правоотношение между ищцата и ответника. С решение № 2057/ 10.02.2011 г. по адм. дело № 4075/ 2010 г. на ВАС, V отделение, цитираната заповед е отменена. Съдебният акт е влязъл в сила на 09.06.2011 г.

С постъпило на 16.06.2011 г. в администрацията на ответника искане ищцата заявила желанието си да бъде възстановена на длъжността директор в дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност” и поканила ответника да заплати обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл, а със заявление вх. № 94 И 71/ 21.06.2011 г. поискала прекратяване на служебното правоотношение по взаимно съгласие.

Със заповед № ЧР Н 53/ 27.06.2011 г. министърът на икономиката, енергетиката и туризма допуснал Ж. на заеманата по служебно правоотношение длъжност директор на дирекция „Европейски фондове и конкурентоспособност”, считано от 27.06.2011 г. Със заповед № РД 16 724 от същата дата е разпоредено да ѝ се изплати обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл за периода 01.03.2010 г. – 31.12.2010 г., изчислено на база месечна брутна заплата 1194,16 лв /основна заплата 1012 лв и 18 % за прослужени 18 години 182,16 лв/. Не се спори, че на 28.07.2011 г. на ищцата е изплатена сумата 12113 лв. Аргументирайки се, че така определеният размер на обезщетението не съответства на закона и на ПМС № 67/ 2010 г., на 03.08.2011 г. Ж. поискала от ответника да ѝ бъде

изплатена сумата 12000 лв. След безрезултатното изтичане на срока, даден с цитираното писмо, е депозирана исквата молба, въз основа на която е образувано делото.

Видно от вписванията в трудовата и служебната книжки, в периода след прекратяване на служебното правоотношение със заповед № ЧР П 19/ 26.02.2010г. на органа по назначаване Ж. не е работила нито по трудово, нито по служебно правоотношение.

Въз основа на ПМС № 67/ 14.04.2010 г. министърът по управление на средствата от Европейския съюз утвърдил указания относно финансирането на възнаграждения на служители, изпълняващи функции по управление на структурните инструменти на ЕС, по техническа помощ на ОП, с които са регламентирани минимални условия за получаване на допълнителни възнаграждения, финансирани по техническа помощ на оперативните програми, както и минимални изисквания по отчитането им с образец на месечен отчет. В изпълнение на цитираните указания министърът на икономиката, енергетиката и туризма издал заповеди № РД 16 385/ 13.04.2010 г. и № РД 1348/ 25.11.2010 г.

По делото е прието заключение на ССЕ, което не бе оспорено от страните и се цени от съда като компетентно изготвено и обосновано. То се базира на констатацията, че за м. май 2011 г. основната заплата на служителя, заемащ длъжността директор на дирекция Европейски фондове за конкурентоспособност, е 1200 лв. При включване в обезщетителната сума на възнаграждение по чл. 6 от ПМС № 67/ 2010 г. месечното брутно възнаграждение на Ж. би било 2616 лв, съответно обезщетението би възлязло на 26160 лв, обезщетението по чл.61, ал. 2 ЗДСл – 1799,15 лв, а възнаграждението за периода 16 – 27.06.2011г. – 832,36 лв. Без включване на допълнително възнаграждение по чл. 6 ПМС № 67/ 2010 г., но при основна заплата за длъжността 1200 лв, brutното възнаграждение на Ж. към 16.06.2011 г. е 1416 лв, респ. обезщетението по чл. 104, ал. 1 – 14160 лв; обезщетението за платен годишен отпуск от 27 дни – 1799,15 лв, а възнаграждението за периода 16.06. – 27.06.2011 г. – 450,55 лв.

Без значение за този спор са доказателствата, касаещи ангажиране на дисциплинарната отговорност на Ж. и писмата на органа по назначаване, предхождащи датата, на която е издаден отмененият с решение на ВАС акт по прекратяване на служебното правоотношение.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното: Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата. В чл. 122, ал. 1 от ЗДСл е предвидено, че при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение.

В разглеждания случай с решение на АССГ е отменена заповедта, с която е прекратено

служебното правоотношение на ищцата; в рамките на установения от закона двуседмичен срок от влизането му в сила тя е поискала възстановяване на заеманата длъжност в администрацията на ответника и министърът на икономиката, енергетиката и туризма е издал заповед в същия смисъл.

Изпълнението на отрицателната предпоставка по чл. 104, ал. 1 ЗДСл се установява от вписванията в служебната и трудова книжка на ищцата и не се оспорва от ответника, от чиято страна е изплатено обезщетение с цитираното правно основание. Относно размера му е спорът по делото.

Съгласно чл. 67 от ЗДСл brutната заплата се състои от основна заплата и допълнителни възнаграждения. Минималните и максималните размери на основните заплати се установяват с акт на Министерския съвет. Органът по назначаването определя индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител, като отчита нивото на заеманата длъжност и оценката на индивидуалното изпълнение от последното атестиране, при условия и по ред, определени от Министерския съвет. Съгласно чл. 5, ал. 5 от ПМС № 67/ 14.04.2010 г. за заплатите в бюджетните организации и дейности индивидуалните основни месечни заплати на служителите, завръщащи се от отпуск или от командировка с продължителност повече от една година, както и на възстановените служители, се определят в размера по ал. 4 /до размера на средната основна месечна заплата, изчислена въз основа на минималния и максималния размер на основната месечна заплата за съответната длъжност/, като не могат да бъдат по - ниски от получаваните към момента на излизането в отпуск, командироването или прекратяването на правоотношението. Определяйки със заповед № РД 16 724/ 27.06.2011 г. основно възнаграждение на Ж., равняващо се на получаваното от нея съгласно заповед № ЧР И 912/ 01.09.2008г., министърът на икономиката, енергетиката и туризма е спазил разпоредбата на чл. 67 ЗДСл и чл. 5, ал. 5 ПМС № 67/ 2010 г. Обратният извод не може да бъде обоснован с обстоятелството, че основната заплата на конкретния служител, заемащ длъжността директор на дирекция Европейски фондове за конкурентоспособност към м. май 2011 г. възлиза на 1200 лв. Съобразно чл. 8, ал. 1 от ПМС № 67/ 2010 г. индивидуалната месечна работна заплата на работещите в държавната администрация, за които се прилага Наредбата за условията и реда за атестиране на служителите в държавната администрация може да се определи до максималните размери по длъжности, но в рамките на ограничените по реда на чл.1, ал. 1 разходи за заплати. Това означава, че индивидуалните месечни възнаграждения на държавните служители се формират не само съобразно нивото на съответната длъжност в администрацията, но и с оглед индивидуалното изпълнение на длъжността. Обстоятелството, че основното месечно възнаграждение на конкретния служител на длъжност директор дирекция Европейски фондове за конкурентоспособност е в размер на 1200 лв не означава, че органът би определил такова в същия размер на Ж. /ако спрямо нея не бе издаден незаконосъобразен акт по прекратяване на служебното правоотношение/. По тези съображения доводът, че основното месечно възнаграждение на ищцата би следвало да е 1200 лв е неоснователен.

В разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ПМС № 67/ 2010 г. е предвидено, че на държавните служители, служителите на Агенция "Пътна инфраструктура", на изпълнителния директор и държавните служители от специализираната администрация на

Изпълнителна агенция "Одит на средствата от Европейския съюз" за изпълнение на функции по управлението на финансовата помощ от Европейския съюз се изплаща месечно допълнително възнаграждение в размер на основната месечна заплата на съответния служител по списъци, утвърдени от министъра по управление на средствата от Европейския съюз и министъра на финансите. Съгласно ал. 2 в звената за вътрешен одит се определят служители, които да извършват одитни дейности, свързани с управлението на съответните програми, финансирани напълно или частично със средства от европейските фондове. На тези служители се изплаща месечно допълнително възнаграждение в размер на основната месечна заплата на съответния служител съгласно списъци, утвърдени от министъра по управление на средствата от Европейския съюз и министъра на финансите.

В ал. 3 е прогласен принципът, че начисляването и изплащането на допълнителното възнаграждение по ал. 1 и 2 се извършват на базата на действително отработените дни. Видно от заповед № РД 16 385/13.04.2010 г. и № РД 16 1348/ 25.11.2010 г. на министъра на икономиката, енергетиката и туризма право да получава разглежданото възнаграждение има всеки служител, включен в приложение 1, който на месечна база има заетост по оперативната програма, равна на или повече от 50 % от законоустановеното работно време. 3. се доказва с месечен отчет, заверен от прекия ръководител на служителя и изготвен въз основа на базов отчет за отработеното време на служителя за изпълнението на конкретни дейности/ задачи по Структурните и Кохезионните фондове. При очертаната регламентация се налага изводът, че при липсата на действително отработени дни не може да възникне задължение на органа по назначаване за определи и начисли допълнително възнаграждение по чл. 6 от ПМС № 67/ 2010 г., а оттук - че не съществува неизплатена част от дължимо на ищцата обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл. Претенцията за обезщетение за неизползван отпуск се основана на същото фактическо основание - че органът по назначаването е определил месечното възнаграждение /основно и допълнително/ в нарушение на закона и по изложените съображения е неоснователна.

Третият от обективно съединените искове е за заплащане на възнаграждение за периода от датата на заявлението за възстановяване на държавна служба /16.06.2011 г./ до датата на прекратяване на служебното правоотношение по взаимно съгласие /27.06.2011 г./

Съгласно чл. 122, ал. 1 ЗДСл при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. Възстановяването на незаконно уволнения държавен служител на държавна служба настъпва като последица на акт, какъвто е заповедта по чл. 122, ал. 1 ЗДСл. При явяването на държавния служител на работа органът по назначаване е длъжен да издаде административен акт, с който да го възстанови на държавна служба или да направи отказ за възстановяване, да определи месечното му възнаграждение. Непроизнасянето на административния орган по искане за възстановяване на длъжност в рамките на срока по чл. 57, ал. 1 АПК е мълчалив отказ, който подлежи на обжалване. Само след отмяна на отказ да бъде възстановен на длъжност, служителят би имал право на иск по чл. 122, ал. 3 ЗДСл. Но Ж. не претендира да й бъде заплатено обезщетение с цитираното правно основание, а възнаграждение за периода 16.06.2011 г. - 27.06.2011 г.

Както бе посочено, служебното правоотношение не се възстановява по силата на закона, с простото явяване на служителя да заеме длъжността си, а въз основа на акт на органа по назначаване. В разглеждания случай този акт е издаден в срока за произнасяне по чл. 57, ал. 1 АПК и не е оспорен. Поради това вземане на Ж. за възнаграждение не е възникнало. Най сетне, същата не е полагала труд по служебно правоотношение, за да претендира възнаграждение.

При горния анализ се налага извод за неоснователност на трите обективно съединени иска. С оглед изхода на спора и при заявеното преди края на устните състезания искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение съобразно размера на исковете такава се присъжда на ответника в размер на 760 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковете на И. С. Ж. срещу Министерството на икономиката, енергетиката и туризма за присъждане на обезщетение за оставане без работа поради незаконосъобразно прекратяване на служебно правоотношение в размер на 14 218,40 лв за периода 01.03.2010 г. – 01.01.2011 г. и 120 лв лихва за забава върху цитираната сума за периода 03.08.2011 г. до предявяване на иска, заедно със законната лихва върху главницата от цитираната дата до окончателното ѝ изплащане; сумата 250 лв разлика между дължимото и изплатеното обезщетение за неизползван отпуск заедно със законната лихва върху нея от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане и сумата 851,72 лв възнаграждение за периода 16.06.2011 г. – датата на подаване на заявлението за възстановяване на работа до 27.06.2011 г. – датата на прекратяване на служебното правоотношение, заедно с лихва за забава в размер на 90 лв за времето от 27.06.2011 г. до предявяване на иска, заедно със законната лихва върху главницата от цитираната дата до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА И. С. Ж. да заплати на Министерството на икономиката, енергетиката и туризма сумата 760 /седемстотин и шестдесет/ лв юрисконсултско възнаграждение.

Решението е постановено при участието на прокурор от СГП.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: